

ВСЕ ДОБРЕ Е

Батьо зимата харесва,
кака иска пролѣтѣта,
дѣдо лѣтото калесва,
баба хвали есенѣта.

Пролѣтъ, лѣто, есенъ, зима
все добре е, казвамъ азъ:
радости и пѣсни има
и по жегѣ и по мразъ.

Пролѣтъ ясно е небето,
като вѣтрѣ азъ летя,
де погледна по полето
птички и цвѣтя, цвѣтя.

Лѣте дия хладно мѣсто,
тичамъ съ босички крака

и се поокжпвамъ често
въ бистро-хладната рѣка.

Есенъ азъ съмъ се унисвалъ,
като гледамъ купъ голѣмъ
плодове и съмъ се слисвалъ
по-напредъ какво да ямъ.

Зиме правя снѣжни валки,
щипи мразъ по носъ, страни;
пакъ съмъ веселъ по пѣрзалки
съсъ крилатитѣ шейни.

Пролѣтъ, лѣто, есенъ, зима,
азъ ви казвамъ и съмъ правъ:
и игри, и радостъ има —
само да съмъ живъ и здравъ!

В. Ив. Стояновъ

КУКЛА

Елка е момиченце на деветъ години. Деветъ години за единъ човѣкъ сж малко, за да го нарекатъ уменъ и ученъ. Ала макаръ че бѣ на деветъ години, Елка бѣше много умна и много знаеше. Тя четѣше най-разнообразни и занимателни книжки. Пжтешестваше мислено по свѣта и всичко можеше да разкаже, като че тамъ е била и всичко е видѣла.

И въпрѣки всичко това, Елка имаше една тайна. Четири пжти презъ деня нарочно се отбиваше отъ пжтя си за училище предъ една витрина на единъ голѣмъ магазинъ.

Елка обичаше една кукла, а тази кукла се намираще тъкмо въ витрината, за която говоримъ. Елка обикна куклата още отъ първия пжтъ, като я видѣ. О, такава кукла тя не бѣше виждала дори въ хубавитѣ картини изъ книгитѣ, които четѣше.

Куклата бѣше облѣчена похубаво и отъ царкиня. Съ бѣла тантелена рокля, съ малка, черна кадийана намѣтка и шапка, която не може да се опише — една истинска шапка отъ копринена слама и съ перо, което падаше чакъ до раменетѣ... А най-чудното бѣше, че тази малка кукла държеше въ ржце